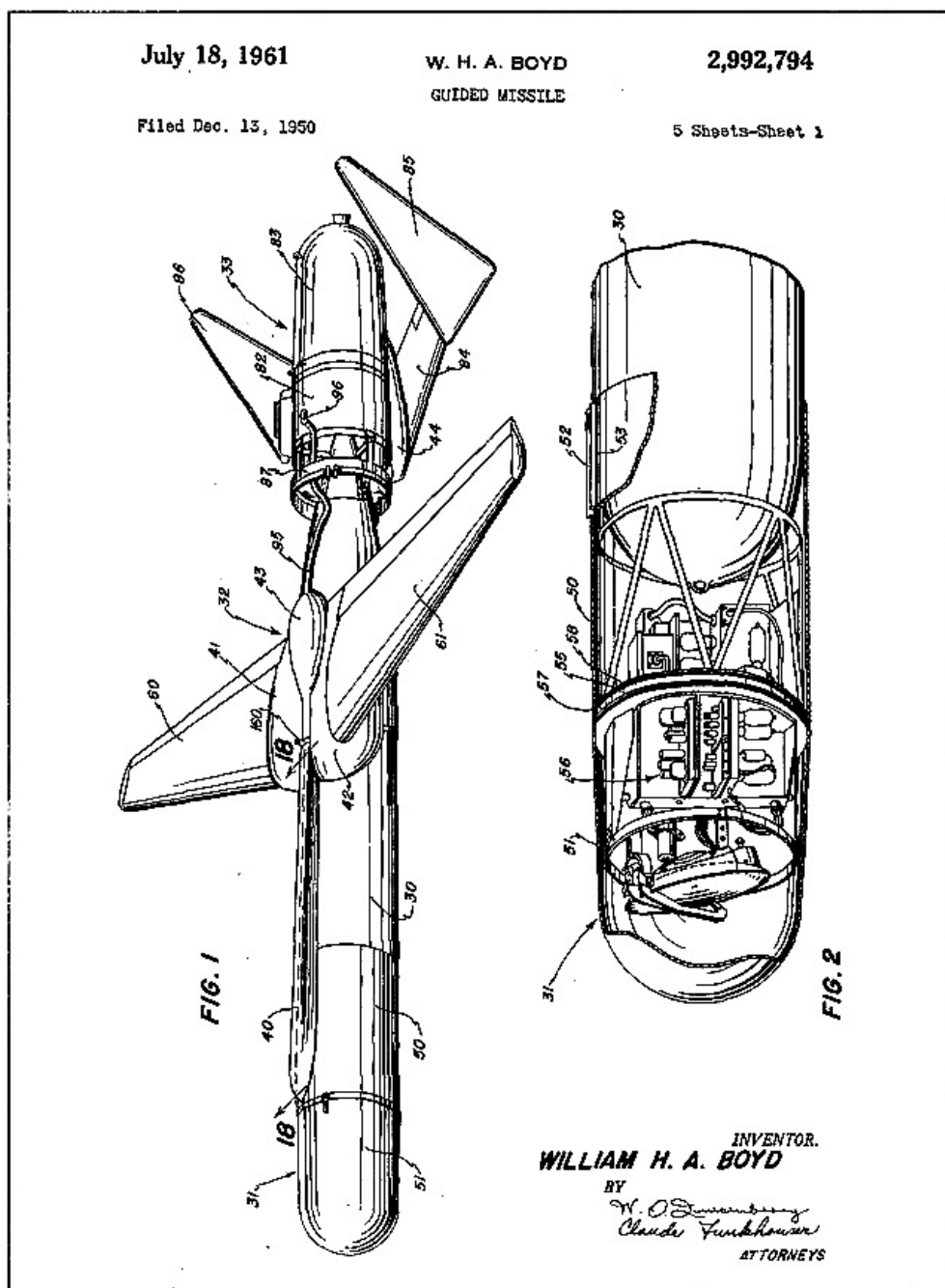

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

...και οι επισημοποιημένες

Ανοιχτή συνέλευση σχήματος
κάθε Δευτέρα στις 16:00, στο
στέκι στο φουαγιέ.

aphm.aphm@gmail.com
aphm.espivblogs.net
@aphm_official

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ★ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΣΤΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΟΥΣ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ...ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΤΗΣ

Ο AGM-114 Hellfire είναι ένας κατευθυνόμενος πύραυλος υψηλής ακρίβειας, κατασκευής της Lockheed Martin. Διαθέτει δυνατότητα εκτόξευσης από μη επανδρωμένο αεροσκάφος, και συνήθως χτυπάει στόχους εδάφους. Το ιδιαίτερο σε αυτό το πύραυλο είναι ότι λίγο πριν τη σύγκρουση με τον στόχο, ανοίγουν μέσα από τον πύραυλο 6 μεταλλικές λεπίδες του ενός μέτρου, μετατρέποντας τον πύραυλο σε ιπτάμενο blender ζωσμένο με εκρηκτικά.

Η βιομηχανία του κινηματογράφου έχει μελετήσει εξαντλητικά την ψυχολογική επίδραση που έχει η ιδέα της ατομικής βόμβας στους θεατές: το πυρηνικό ολοκαύτωμα, το θέαμα του μανιταριού, το κύμα ραδιενέργειας που σκοτώνει αργά και βασανιστικά αποτελούν πηγή τρόμου για πολλούς ανθρώπους. Ωστόσο, όσο περνάνε τα χρόνια οι τεχνολογίες αλλάζουν, και ταυτόχρονα αλλάζει και η μορφή του πολέμου. Πλέον, η πηγή της φρίκης δεν είναι το ουράνιο, είναι το αχανές σύνολο ψηφιακών συστημάτων που μιλάνε μεταξύ τους μέχρι τη στιγμή που ένας πύραυλος φτάνει στο στόχο του. Ο τρόμος δεν αφορά πλέον μόνο την ολοκληρωτική καταστροφή, αλλά και την υψηλή ακρίβεια, την πολυπλοκότητα της πολεμικής μηχανής, την σκέψη ότι πάνω από έναν υπολογιστή, αποφασίζεται η ώρα και το μέρος ενός θανάτου και η εκτέλεση συμβαίνει με ακρίβεια εκατοστών.

Θα θέλαμε λοιπόν να ευχαριστήσουμε τους συνάδελφους μας ανά την υφήλιο για την σπουδαία τους προσφορά στον επιστημονικό κλάδο του τρόμου και του θανάτου, που προσφέρουν συνεχώς στα αφεντικά μας, καινούργιες δυνατότητες βίας και επιβολής. Στη σημερινή συνθήκη, ο μέσος υπάλληλος του επιστημονικού κλάδου του θανάτου απολαμβάνει το

προνόμιο ενός καλού μισθού καθώς και της γνώσης ότι τα προϊόντα που παράγει σκάνε στα κεφάλια ανθρώπων χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, ιδίως στη μέση ανατολή. Δεν μπορούμε όμως παρά να αναρωτηθούμε: σε μία υποθετική μελλοντική συνθήκη όπου ο υπάλληλος αυτός θα καλεστεί να πολεμήσει για την πατρίδα του, τη στιγμή που θα βλέπει από μακριά έναν κατευθυνόμενο πύραυλο να έρχεται προς το μέρος του, τι θα σκεφτεί; Άραγε θα αναθεματίσει τις ώρες που ξόδεψε τη ζωή του τελειοποιώντας αυτά τα συστήματα; Η μήπως θα χαρεί που η τελειοποίηση αυτή θα του προσφέρει έναν γρήγορο και ανώδυνο θάνατο, σε αντίθεση με τον παλαιάς τεχνολογίας – αργό και βασανιστικό.

Αυτοκίνητο που χτυπήθηκε από πύραυλο Hellfire στην Υεμένη, σκοτώνοντας τρεις ανθρώπους. Στην οροφή του αυτοκινήτου, φαίνονται οι εγκοπές από τις λεπίδες του πυραύλου.

Παρέμβαση του ΣΕΡΕΤΕ στη «βραδιά του ερευνητή» (27/9/2024)

Τα ερευνητικά προγράμματα του ΑΠΘ για drone επιτήρησης συνόρων, η προτεινόμενη συμφωνία ΕΚΠΑ-Lockheed Martin, η εκδήλωση «βραδιά του ερευνητή» στο ΕΜΠ με χορηγίες από την Motor Oil (μία εταιρία που τροφοδοτεί με στρατιωτικά καύσιμα τη σφαγή των παλαιστινίων) καθώς και η καταστολή της παρέμβασης του σωματίου ερευνητών στην αισχρή αυτή εκδήλωση συνδέονται με ένα καθόλου αόρατο νήμα. Δεν πρόκειται για συνωμοσία, ούτε για συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, αλλά για μία συνηθισμένη μέρα στον χώρο της έρευνας.

Η κυρίαρχη αφήγηση λέει πως το πανεπιστήμιο είναι «χώρος ελεύθερης διακίνησης ιδεών». Η αριστερά προσθέτει ότι «τώρα» έρχεται το κεφάλαιο και μολύνει την κατά τα άλλα αγνή του λειτουργία και αποπροσανατολίζει την πρόοδο της επιστήμης από τους πραγματικούς της σκοπούς, που είναι η ικανοποίηση των αναγκών του κοινωνίας. Για εμάς η επιστήμη δεν είναι και δεν ήταν ποτέ ουδέτερη· ούτε τώρα που ιδιωτικοποιούνται τα πανεπιστήμια ούτε όταν κρατούσε καλά ο «δημόσιος» χαρακτήρας τους στην ζεστή αγκαλιά του κοινωνικού κράτους. Η καπιταλιστική σχέση, είναι μπηγμένη στον πυρήνα της λειτουργίας της ανώτατης εκπαίδευσης, από τις εργασιακές σχέσεις μέχρι την μορφή και το περιεχόμενο της εκπαιδευτικής και ερευνητικής δραστηριότητας. Το κάθε ίδρυμα γνωρίζει πολύ καλά το ρόλο του. Οι κοινωνικές-ανθρωπιστικές επιστήμες

διεκπεραιώνουν το ένα κομμάτι: το ιδεολόγημα μηδενικής ανοχής, τη κατασκευή του προτύπου του εγκληματία, τον ορισμό του ποιος είναι τρελός και ποιος κανονικός, τη συνεισφορά στη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής. Οι θετικές επιστήμες αναλαμβάνουν το τεχνικό κομμάτι παρέχοντας τους υλικούς όρους πραγμάτωσης των επιλογών της κυριαρχίας (σύγχρονα συστήματα ελέγχου και καταστολής, πολεμική βιομηχανία, χωροταξικές αναπλάσεις/εξευγενισμός).

Φυσικά, αυτή η σκέψη δεν πρέπει να μας οδηγήσει στην τεχνοφοβία. Δεν θέλουμε δηλαδή να καταστρέψουμε την επιστήμη και τη τεχνολογία, αφού άλλωστε αντιλαμβανόμαστε το πανεπιστήμιο και την έρευνα ως πεδία μάχης εντός του κοινωνικού ανταγωνισμού. Παρόλα αυτά, δεν τρέφουμε αυταπάτες ως προς την μεταρρύθμιση του πανεπιστημίου εντός του καπιταλισμού. Για να αλλάξει πραγματικά ο τρόπος με τον οποίο η κοινωνία παράγει γνώση και εξελίσσει την επιστήμη δεν αρκεί ούτε «να φύγουν οι εταιρείες από τις σχολές» ούτε περιμένουμε μέχρι να ωριμάσουν οι συνθήκες. Αυτό που απαιτείται είναι η πλήρης μεταστροφή των παραγωγικών σχέσεων εντός και εκτός του πανεπιστημίου, καθώς και η αναίρεση της διαμεσολάβησης του κεφαλαίου σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα.

Εισβολή των μπάτσων στο ΕΜΠ και καταστολή της παρέμβασης του ΣΕΡΕΤΕ

ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ... ΣΑΝ ΠΟΛΥ ΠΟΛΕΜΟ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ;

Ο ελληνικός στρατός δολοφονεί μετανάστες στα σύνορα, το λιμενικό τους δολοφονεί στη θάλασσα. Παράλληλα, το ελληνικό κράτος συμμετέχει σε πολέμους συμμαχώντας με την Ουκρανία και το Ισραήλ, πολεμάει τους ρομά, πολεμάει την «ανομία», τις καταλήψεις και την «ανήλικη εγκληματικότητα». Στα πανεπιστήμια γίνονται deals με τη πολεμική βιομηχανία. Όσοι φοιτητές εναντιώνονται σε αυτά και στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση τρώνε ξύλο και συλλήψεις. Όσοι ερευνητές απαιτούν έναν ανθρώπινο μισθό και εναντιώνονται στην πολεμική έρευνα τρώνε επίσης ξύλο. Χτίζεται δηλαδή το αφήγημα του «εξωτερικού εισβολέα» και ταυτόχρονα χτίζεται το αφήγημα του «εσωτερικού εχθρού». Έπειτα το κράτος τσακίζει στη καταστολή και τους μεν και τους δε, και σαν bonus ανανεώνει τον ποινικό κώδικα ώστε οι ποινές όσων έχουν φάει στη μάπα αυτή τη καταστολή να είναι ακόμη αυστηρότερες.

Φωτογραφία λίγο πριν από το κρατικό έγκλημα στην Πύλο. Σύμφωνα με μαρτυρίες επέβαιναν πάνω από 700 μετανάστες, ενώ επιβίωσαν μόνο οι 102.

Αυτό δεν είναι ένα κακό πρόσωπο του καπιταλισμού... είναι το πραγματικό του πρόσωπο. Το κεφάλαιο δεν είναι απλά μία βαλίτσα με δολάρια, είναι πάνω απ' όλα κοινωνική σχέση, η οποία τέμνει την κοινωνία προς κάθε κατεύθυνση. Αυτή η σχέση, στην «ειρήνη» καθορίζει το ποιος είναι άξιος για έλληνας πολίτης και το

ΕΔΩ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ ΕΚΕΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ **ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ**

ποιος θα πεθάνει στα σύνορα και στις βάρκες, ενώ στον πόλεμο αποφασίζει το ποιος θα θαφτεί κάτω από τα συντρίμια. Δεν αρκεί απλά ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε αυτούς που ζούνε από τα κέρδη τους και σε αυτούς που ζούνε πουλώνοντας την εργατική τους δύναμη, πρέπει κάπως αυτή η σχέση να επιβληθεί με τη βία. Η συγκρότηση του έθνους-κράτους, η οικοδόμηση του εθνικού αφηγήματος, η θέσπιση των οργάνων καταστολής, το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα, η τιμωρία των αντιφρονούντων (δικαστικό σύστημα), το παρακράτος και οι φασίστες, η προπαγάνδα των ΜΜΕ, η πατριαρχία και ο συστημικός ρατσισμός κάνουν ακριβώς αυτή τη βρωμοδουλειά και όχι μόνο.